

Все пакъ изглеждаше, че тази мисль за първи пжть идваше въ ума на попъ Стефана и го затрудняваше. Той помълча малко и изведнажъ, като че най-послѣ добрѣ бѣше си припомнилъ нѣщо, каза :

— Не. Нищо противно не може да има тукъ на вѣ рата. Той самъ често е говорилъ за това. Не обичаше ли да уподобява въ притчитѣ си човѣшкия животъ на нива, добритѣ хора — на житни класове, лошитѣ на — плевели? Не наричаше ли послѣдния часъ — жетва и ангелитѣ — жетвари? Той говорѣше за това, което бѣше около него, което виждаше. А пѣкъ и ония, които го слушаха, бѣха прости и бѣдни хора — рибари, овчари и земедѣлци като насъ.

Попъ Стефанъ стана и трѣгна къмъ вратата.

— Почакай, — каза той, — азъ ей-сега ще дода.

Слѣдъ малко той се завърна. Въ ржцѣтѣ си носѣше малко евангелие, подвързано съ кадифе и обковано съ сребро. Попъ Стефанъ отиде до прозореца, тури очилата си и отвори евангелието:

— Ето тукъ какво е писано — каза той и зачете : „И въ една сжбота като минаваше прѣзъ сѣятбитѣ, назначенахъ ученицитѣ му да кжсатъ класоветѣ, като вървѣха изъ пжтьтъ“ А тукъ пѣкъ е казано : „Тогазъ рече на ученицитѣ си : „Жетвата е много, а работниците малко“

Попъ Стефанъ обърна нѣколко страници, намѣри това, което търсѣше и като погледна надъ очилата си къмъ дѣдо Недка, каза :

— Но слушай! Виджъ колко хубаво е тука : „Ето, казвамъ ви, подигнете очитѣ си и вижте, че нивята сж бѣли за жетва“

Това той прочете бавно, тържествено и напѣвно, както би го првчелъ въ черква. Послѣ затвори евангелието и сне очилата си.